

[Grethe Kindberg Jørgensen]

Det er jo også det, ministerens redegørelse peger på.

Udviklingen har igennem de sidste år vist, at der på arbejdspladserne foregår en øget anvendelse af kemiske stoffer og materialer, og det er også her, skaderne viser sig stærkest. Det er også på de områder, regeringen derfor mener, at vi bør sætte ind. At man på arbejdspladserne også har respekt for kemiske stoffer, viser bl.a. den nyudkomne pjece »Din håndbog om kemiske stoffer«, som udgives af aktionsgruppen Arbejdere-Akademikere.

Regeringen ønsker ligesom de pågældende at fremme bl.a. kloakarbejdercirkulæret. Lad mig slå fast, at CD på ingen måde ønsker, at arbejdsmiljøet skal forringes, men forbedringer må gennemføres i takt med den økonomi, vi nu engang har.

Jeg vil godt lige vende tilbage til min vejledning, som jeg talte om før, og som ligger i loven. En gang imellem har man den opfattelse, at der fra tilsyn og fagorganisationers side stilles urimelige krav. Her er det nok især de lokale tilsyn, man bør angribe. Der er ikke sans for, hvad man kræver i forhold til virksomhedens økonomi. Tilsynet burde hjælpe og vejlede i stedet for at stille krav. Jeg mener, at man bør prøve at finde en objektiv balance, sådan at der kan udøves en for alle parter tilfredsstillende rådgivning.

Krav til de små og mellemstore virksomheder i landdistrikterne om f.eks. vaskerum, dyre stålskabe osv. synes at være en misforståelse, især når arbejderne ikke ønsker at bruge dem. For mange små virksomheders vedkommende bor arbejderne tæt på og går derfor hjem og vasker sig. Rummene står tomme, bliver ikke brugt til noget. Pengene kunne have været brugt til noget bedre.

Assistance og rådgivning bør især udøves over for mindre virksomheder. Mange små virksomheder mangler teknisk assistance til at løse f.eks. støjproblemerne. De kan selvfølgelig gå til Teknologisk Institut, er der nok nogen, der vil sige, men det er jo efterhånden blevet en dyr foranstaltning, og økonomien kan ikke bære det. Hvad gør man så? Man prøver at køre.

Vi hører her i folketinget ofte fra visse partier ordet profit, det bliver flittigt brugt. Her mener jeg godt man kan tale om profit, for den hjælp, som de små virksomheder

mange gange skal have fra instituttet, er blevet dyrere og dyrere.

Til slut vil jeg godt lige nævne de foranstaltninger, som hr. Lawaetz bl.a. var inde på: høreværn, beskyttelsesbriller osv., som findes på mange arbejdssteder. Man bør i hvert fald udstede et pålæg om, at de skal bruges. Vi, der en gang imellem kommer på erhvervsvirksomhederne, ser jo, at de hænger enten på maskinen eller oppe på knagerækken eller et andet sted. Det må være rimeligt, at man også selv yder en indsats for at beskytte sit eget helbred. Man kan ikke ensidigt påberåbe sig et ansvar hos den anden part i sagerne, man må selv prøve at være aktiv. Det drejer sig trods alt om ens eget liv og helbred.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Det var et meget væsentligt indlæg i debatten, vi netop har hørt fra fru Grethe Kindberg Jørgensens side. Når et så indsigtfuldt menneske, som fru Grethe Kindberg Jørgensen jo er på arbejdsmiljøområdet, om den tidligere regerings arbejde med den nye arbejdsmiljølov – jeg synes meget bramfrit – udtrykte, at man bare havde ladet millionerne rulle og dermed forskertset formålet med arbejdsmiljøloven, så ved jeg, at det alene var begrænsningen i taletiden, der gjorde, at fru Grethe Kindberg Jørgensen ikke eksemplificerede, på hvilke områder den tidligere regering ved regeldannelsen omkring arbejdsmiljøloven lod millionerne rulle og dermed forskertset sigtet med arbejdsmiljøloven. Derfor vil jeg give fru Grethe Kindberg Jørgensen lejlighed til at komme herop og anskueliggøre med konkrete eksempler denne meget alvorlige anklage.

(Kort bemærkning).

Grethe Kindberg Jørgensen (CD):

Hr. Svend Aukens lidt polemiske form kan jeg godt lide, men det er jo heller ikke noget nyt. Jeg vil gerne fortælle hr. Svend Auken, at efter min opfattelse er det i hvert fald sådan, at man har ladet kronerne rulle i det private erhvervsliv og totalt har glemt det offentlige. Mon ikke vi inden for bl.a. § 9-sikkerhedskurserne har set, hvordan man i offentlige institutioner har kunnet anke en